

**30 DE ANI DE LA FĂURIREA PARTIDULUI POLITIC UNIC
AL CLASEI MUNCITOARE**

**Importanța creării Frontului Unic
Muncitoresc.
Frontul Unic Muncitoresc – temelie
a luptei clasei muncitoare
pentru înfăptuirea sarcinilor revoluției
democrat-populare***

Ştefan Voitec

Cu profundă firească emoție, iau cuvintul la această tribună, stăpinit de covîrșitoarea însemnatate a actului istoric al făuririi partidului revoluționar unic, marxist-leninist, al clasei muncitoare din România, consfințit cu trei decenii în urmă, prin congresul de unificare a Partidului Comunist Român și Partidul Social-Democrat, din 21—23 februarie 1948 —, înfăptuire care a pus capăt pentru totdeauna sciziunii politice și organizatorice din mișcarea muncitorească din România, creîndu-se astfel, toate condițiile pentru înaintarea victorioasă spre socialism.

Gîndul se indreaptă spre îndelungată și zbuciumata existență a mișcării noastre muncitorești, care se confundă cu însuși zbuciumul națiunii române, spre luptele și acțiunile purtate eroic, și deseori biruitor, de clasa noastră muncitoare, și care, în momente hotărîtoare, s-au desfășurat sub semnul unității de acțiune, în pofida dezbinărilor care au apăsat ca o cumplită povară, ca o puternică frînă în lupta de clasă.

De-a lungul aproape a unui sfert de veac, cît a durat sciziunea mișcării noastre muncitorești, după cum se știe, numeroase au fost căutările, inițiativele, încercările, de a se reface unitatea de acțiună, de a se încheia frontul unic muncitoresc, precum numeroase au fost și realizările încununate de succes, expresia lor cea mai înaltă reprezentînd-o înfăptuirea, în a doua jumătate a lunii aprilie 1944, a Frontului Unic Muncitoresc, înțelegerea pentru lupta comună a Partidului Comunist Român și a Partidului Social-Democrat din România, în plin război hitlerist și în plină dictatură militară.

Necurmate, stăruitoare, pătrunse de înaltă conștiință de clasă, au fost inițiativele, niciodată înfrînte, ale Partidului Comunist Român, pentru

* Comunicare susținută la Simpozionul cu tema: *Făurirea Partidului politic unic al clasei muncitoare — rezultat al unui proces istoric, obiectiv, contribuție la îmbogățirea lezăruului teoretic și practic al mișcării comuniste și muncitorești internaționale*, care a avut loc în ziua de 22 februarie a.c.

realizarea Frontului Unic Muncitoresc, susținute de voința și elanul maselor muncitoare și în a căror întărire au venit, neîncetat, militanții clar-văzători și oamenii muncii din rândurile socialiste și social-democrațe.

În mișcarea noastră muncitorească, străbate ca un fir roșu efortul de reconstituire a unității de luptă muncitorești, de reinmăunchere a forțelor risipite.

Lipsa de unitate în rândurile mișcării noastre muncitorești a marcat un regres vădit, din punct de vedere organizatoric și combativ, deși, după primul război mondial, în condițiile creării statului național unitar român, forța numerică și combativitatea proletariatului crescuse apreciabil.

În perioada 1922—1923 s-au depus eforturi susținute activ, consecvent, de Partidul Comunist Român, de stînga socialistă și de muncitorii din sindicate, pentru salvagardarea unității sindicale, dar care n-a putut fi menținută din cauza acțiunii scisioniste persistente a aripei de dreapta a social-democrației. O activitate rodnică de colaborare între comuniști și socialisti, în diferite organizații de masă inițiate de Partidul Comunist Român, avind o largă și variată apartenență, s-a desfășurat neintrerupt, între anii 1923 și 1940, pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților democratice, a intereselor maselor largi populare, pentru amnistierea detinuților politici.

Se cuvine relevată importanța pe care au avut-o acțiunile de mare amplecare, desfășurate în spirit unitar, din februarie 1926, cînd, în alegerile comunale, comuniști și social-democrați au candidat, pe bază de înțelegeri de front unic, în Capitală și în numeroase localități, pe liste de concentrare democratică, constituind motorul unor viguroase manifestații de masă împotriva reacțiunii liberale, fiind aleși, cu acest prilej, numeroși consilieri comunali, reprezentanți ai clasei muncitoare, comuniști și socialisti. Din păcate, acești pași importanți pe drumul unității n-au fost continuati în alegerile parlamentare din același an.

Un moment de largă semnificație a fost marcat de încheierea, în octombrie 1934, a frontului unic dintre Liga Muncii, Partidul Socialist Unitar și Comitetul Național Antifascist, care a constituit o activă afirmare a solidarității antifasciste de luptă împotriva teroarei din țară și de peste hotare, de afirmare și susținere a revendicărilor politice și profesionale muncitorești. Numeroase acțiuni de protest, care au avut loc pe tot cuprinsul țării, împotriva dizolvării frontului unic, ca și altor organizații progresiste, vădeau atât eficacitatea acestei activități, cât și influența ei în masele largi.

Marile mișcări revindicative și greviste ale muncitorilor forestieri, metalurgiști, tipografi din anii 1925—1927, cele memorabile ale minerilor din Valea Jiului din vara anului 1929, eroicele lupte ale petroliștilor și ceferiștilor din anii 1932—1933, uriașa demonstrație antifascistă și anti-războinică, pentru apărarea libertății și independenței României, de la 1 mai 1939 — demonstrație la cărei organizare și reușită s-au evidențiat înaltele calități de militant revoluționar ale tovarășului Nicolae Ceaușescu — toate aceste acțiuni dovedeau că numai unită clasa muncitoare, mișcarea muncitorească pot infringe exploatarea și oprimarea capitalistă, pot bara ascensiunea la putere a fascismului.

Unitatea de acțiune muncitorească, inițiată și temeinic organizată de P.O.R., s-a afirmat de asemenea ca o puternică forță mobilizatoare a

maselor populare la alegerile parlamentare, partiale, de la Hunedoara și Mehedinți, din februarie 1936, ciștigate cu mare succes de către forțele democratice unite.

Oa o mărturie concludentă a roadelor imediate ale luptei umăr la umăr a comuniștilor, social-democraților și socialistilor, în cadrul aceleiași organizații, se înscrie participarea, colaborarea lor, începînd din anul 1936, în cadrul sindicatelor afiliate Confederației Generale a Muncii. Unitatea muncitorescă a devenit evidentă și în perioada 1938—1940, cînd, în urma dizolvării de către dictatura regală a întregii mișcări sindicale, unitatea de acțiune s-a manifestat din plin în cadrul breslelor, în care comuniștii, socialistii și social-democrații au acționat uniți pentru afirmarea și apărarea intereselor de clasă ale muncitorimii. Ea s-a manifestat cu putere în manifestațiile de masă împotriva odiosului dictat fascist de la Viena din 30 august 1940.

Contacte, schimburi de vederi, legături personale între comuniști, socialisti și social-democrați, acțiuni comune au existat permanent. Spre sfîrșitul anului 1942, ele au cunoscut o continuă intensificare pe tot cuprinsul țării.

De o importanță și semnificație deosebită a fost organizarea din inițiativa Partidului Comunist Român, în septembrie 1943, a Frontului Patriotic Antihitlerist, care a avut contribuție efectivă la lupta maselor și concentrarea forțelor muncitorescă și democratice.

Ochiar parțiale și vremelnic, acțiunile comune au întărit spiritul combativ împotriva exploatarii și prigoanei, dovedind că unitatea de luptă a clasei muncitoare, a partidelor ei, este posibilă, că poate deveni realitate.

Dar, nu trebuie uitat că, dacă aproape un sfert de veac masele muncitorescă, de la orașe și sate, au fost supuse unei intense exploatarii, dacă forțele lor politice au fost supuse represiunii, dacă a fost frinată însăși dezvoltarea democratică a țării și a fost deschisă calea înaintării fascismului, toate acestea sunt consecințe și ale lipsei de unitate în mișcarea muncitorescă, cu urmările deosebit de grave pe care le-a generat și le-a întreținut permanent.

Iată de ce întreaga noastră clasă muncitoare, toți revoluționarii, patrioții luminati, toate forțele antihitleriste au salutat, cu puternică insuflețire și fermă hotărîre de luptă, vestirea, la 1 mai 1944, că Frontul Unic Muncitoresc s-a încheiat, că Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat acționează strîns unite în lupta pentru salvarea țării și a națiunii, pentru descătușarea definitivă a intregului popor.

După două decenii de confruntări — ale căror daune au costat mult clasa muncitoare, poporul român, — comuniștii și socialistii se regăseau laloalătă, într-un moment istoric determinant, hotărîți să acționeze astfel ca să salveze patria și națiunea, dar să și evite, prin eforturi comune, prin lupte comune, coordonate, repetarea situațiilor grele ivite după primul război mondial.

Relevind, cu puternică pregnanță, însemnatatea hotărîrii cruciale a încheierii F.U.M., tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta :

„... În condițiile dezvoltării activității revoluționare, ale luptei patriotice, antifasciste din România, în momentul în care se punea problema unor schimbări radicale, de importanță istorică în viața poporului nostru, cînd erau la ordinea zilei pregătirea și organizarea insurecției

armate naționale antifasciste, în vederea răsturnării dictaturii militaro-fasciste, pentru ieșirea României din războiul antisovietic, întoarcerea armelor împotriva Germaniei fasciste și alăturarea țării de forțele aliate antifasciste, s-a pus cu o deosebită strință realizarea mai fermă a unității de acțiune a clasei muncitoare. Tocmai această necesitate imperioasă a făcut ea în aprilie 1944 să fie realizat Frontul Unic Muncitoresc între Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat, în jurul căruia s-au coalizat apoi, într-un timp extrem de scurt, toate forțele democratice, patriotice, antifasciste ale întregului popor, în vederea asaltului decisiv împotriva dictaturii militaro-fasciste și a cotropitorilor germani, pentru salvarea națională. Realizarea acestui front larg, al cărui nucleu l-a constituit clasa muncitoare unită, a fost condiția sine qua non a victoriei actului istoric de la 23 August 1944" ...

Evocînd acest moment de importanță deosebită din istoria patriei, se cuvine subliniat că Frontul Unic Muncitoresc a fost pregătit, cu întreaga răspundere, învingîndu-se pe parcurs ezitările unora dintre militanții din conducerea Partidului Social-Democrat, în final hotărîrea avînd însă aderanția unanimă a întregii conduceri socialiste. În conștiința tuturor făuritorilor acestui act istoric era sădită increderea că, în noile condiții, unitatea muncitorească va sta la baza luptelor democratice și revoluționare din țara noastră, a întregii desfășurări a evenimentelor.

Realizată la nivelul conducerilor ambelor partide, unitatea de acțiune a comuniștilor și social-democraților era un act politic, de o importanță națională, un act revoluționar, care se va resimți în întreaga evoluție istorică a României, fiind, fără îndoială, în acea vreme, cea dintâi unitate de acțiune, de acest fel, realizată în mișcarea muncitorească din Europa.

Înfăptuirea Frontului Unic Muncitoresc a contribuit, în pofida rezistenței sistematice, de pînă atunci, a liderilor național-țăraniști și liberali, la constituirea, la 20 iunie 1944, a Blocului Național Democratice, alcătuit din Partidul Comunist Român, Partidul Social-Democrat, Partidul Național Țărănesc și Partidul Național Liberal; a determinat intensificarea relațiilor cu celelalte forțe democratice și patriotice, antrenate de P.C.R. în pregătirea insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste, precum și a contactelor cu reprezentanții armatei și ai Palatului. Astfel la temelia tuturor acțiunilor care au dus la actul istoric de la 23 August 1944, Frontul Unic Muncitoresc s-a manifestat ca expresie a voinei întregii clase muncitoare, de eliberare și înnoire, condiția și garanția biruințelor viitoare.

După realizarea Frontului Unic între P.C.R. și P.S.D., toate evenimentele social-politice care au avut loc în România, în anii care au premerg și pregătit revoluția socialistă, poartă amprenta unității principiale și practice dintre comuniști și social-democrați, unitate care a cunoscut și ea o evoluție ascendentă, în strinsă legătură cu dezvoltarea revoluției democrat-populare.

Acest proces ascendent, care a fost încununat prin unificarea celor două partide, a cunoscut dezvoltarea pe multiple planuri a colaborării dintre P.C.R. și P.S.D., dezvoltare la cărei temelie se află poziția comună, principală și practică, a celor două partide față de comandamentele fundamentale ale țării, ale momentului istoric.

Deși distințe organizatorice, cele două partide muncitorești au acționat de aici înainte într-o strânsă unitate, în susținerea războiului împotriva hitleriștilor și aliaților lor și pentru zdrobirea lor completă, la redresarea economică și promovarea reformelor cu larg caracter democratic, a tuturor măsurilor impuse de necesități.

În direcția consolidării F.U.M. și ca urmare a acordului expres al conducerilor celor două partide muncitorești, la 1 septembrie 1944 s-a constituit, pe bază paritară, Comisia de organizare a mișcării sindicale unite, în vederea organizării unitare a mișcării sindicale. Unitatea sindicală, care se va desăvîrși la congresul general al sindicatelor din ianuarie 1945, va susține permanent lupta pentru unificarea deplină a clasei muncitoare și pentru triumful noii orânduirii sociale.

Un eveniment, care va constitui, de asemenea, o componentă de prim ordin a luptei pentru democrație și socialism, va fi unitatea de acțiune a tineretului muncitoresc de la 5 septembrie 1944, în cadrul frontului unic al Uniunii Tineretului Comunist și al Uniunii Tineretului Socialist — realizare la care un rol de seamă i-a revenit secretarului general de atunci al Uniunii Tineretului Comunist, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a pus toată hotărârea, experiența, priceperea și pasiunea sa revoluționară la deplina reușită a acestei importante acțiuni.

Moment de răscrucă în lupta pentru consolidarea unei reale democrații populare, revoluționare, a fost adoptarea pe temeiul Rezoluției Comitetelor Centrale ale P.C.R. și P.S.D. din 2 octombrie 1944 a Platformei Frontului Național Democrat, inițiată de P.C.R. și devenită platformă comună a F.U.M., în urma discuțiilor care au avut loc între conducerile celor două partide ale clasei muncitoare. Platforma constituie un cuprinzător program de realizări democratice reale, corespunzător intereselor vitale ale națiunii noastre.

Din aceeași zi, Frontul Unic Muncitoresc capătă un conținut superior fiind statonicitate sarcini și obligații comune, menite să dea o tărie mai mare unității de acțiune, în noile condițiuni ale luptei clasei muncitoare, ale întregului nostru popor.

De o importanță deosebită a fost constituirea C.C. al F.U.M., format din același număr de reprezentanți ai P.C.R. și P.S.D., precum și organizarea în toată țara a comitetelor locale de front unic, organe menite să coordoneze activitatea clasei muncitoare pe tărîm politic și sindical.

În prag de evenimente cruciale, există de-aici înainte un program bine încheiat și bine definit, pentru a căruia transpunere în viață Frontul Unic Muncitoresc, susținut de întregul popor, va acționa neabătut împotriva guvernelor cu majoritate burgheză, pentru instaurarea de prefecti și primari, exponenți ai maselor populare, infăptuirea reformei agrare democratice, aducerea la putere, la 6 martie 1945, a guvernului presidat de Dr. Petru Groza, guvern cu majoritate muncitoresc-țărănească, primul guvern realmente democratic al țării, pentru aplicarea programului de largi măsuri democratice, revoluționare.

Prin voință și puterea maselor populare, în frunte cu clasa muncitoare, începea noua etapă istorică în dezvoltarea democratică a țării, în construirea noii României.

O contribuție hotăritoare în ce privește consolidarea F.U.M. și asigurarea condițiilor pentru infăptuirea unității partidelor muncitorești,

într-un unic partid revoluționar, a avut Conferința Națională a Partidului Comunist Român din 16 – 21 octombrie 1945, în a cărei Rezoluție se arăta : „Realizarea Partidului Unic Muncitoresc va spori în mod considerabil influența politică a muncitorimii și va întări și mai mult unitatea tuturor forțelor democratice. Partidul Comunist Român concepe infăptuirea Partidului Unic Muncitoresc nu ca o contopire mecanică între cele două partide existente, ei ca o unificare politică și organizatorică, pe baze principale în urma unei acțiuni de lămurire ideologică și a infăptuirii unei depline unități de acțiune”.

Această concepție a fost împărtășită și de Partidul Social-Democrat, în imensa sa majoritate.

Cu toate greutățile întâmpinate și dificultățile de colaborare inerente, rezolvate însă cu principialitate și ferme voință unitară, F.U.M. și-a afirmat cu vigoare necesitatea și importanța. Au fost înfrunțate cu succes „greva regală” din vara anului 1945 și toate încercările de imixtii și presiuni ale marilor puteri imperialiste ; a fost pregătită platforma electorală a Blocului Partidelor Democratice și asigurat succesul democrației în primele alegeri libere din istoria țării, în noiembrie 1946 ; au fost elaborate și susținute măsurile și reformele cu caracter economic și politic corespunzătoare acelei etape.

Numeiroase au fost momentele hotărîtoare, care luminează acest răstimp, în care comuniștii și socialistii, împreună cu celelalte forțe democratice înaintate, și-au adus cu înaltă răspundere patriotică prinosul eforturilor și dăuririi lor. În acest timp, Frontul Unic Muncitoresc a căpătat neîncetat noi valențe, să afirmă că nucleul inexpugnabil al unității depline, politice, organizatorice și ideologice a clasei muncitoare, a mișcării muncitorești, pe temelia de granit a materialismului dialectic și istoric, a învățăturii marxist-leniniste.

Aș dori să relev, în acest context, importanța Congresului din 10 martie 1946 al P.S.D., la care s-au înfruntat susținătorii tezei candidaturilor, la alegerile parlamentare, în cadrul F.U.M., pe listele Blocului Partidelor Democratice și cei ai tezei aripei de dreapta a partidului, care preconizau liste proprii ale social-democraților în aceste alegeri.

Dezbaterea democratică s-a încheiat, după cum se știe, cu o majoritate masivă de 292 voturi pentru prima teză, cu 29 voturi pentru cea de-a doua teză și cu 60 de abțineri. Astfel, acest Congres a adus el însuși o contribuție importantă la întărirea F.U.M. și a regimului democratic. Năzuințele și unelțirile reacționare de a sfârîma unitatea de acțiune a clasei muncitoare au fost înfrințate. Roata istoriei nu putea fi dată înapoi.

Triumful listelor democratice în alegeri aveau să confirme, încă o dată, politica principală a Partidului Comunist Român și a stîngii sociale, de întărire a F.U.M. ca forță esențială a regimului revoluționar-democratic.

Etapa inaugurată de activitatea nouui parlament democratic al României va cunoaște în continuare aportul susținut al F.U.M. în desfășurarea procesului ireversibil menit să consacre unitatea organică a mișcării politice muncitorești din țara noastră.

Prin reprezentanții celor două partide ale clasei muncitoare, participanții la lucrările Conferinței păcii de la Paris, în august 1946 — februarie 1947, F.U.M. a adus o contribuție de înaltă răspundere, în apărarea și afir-

marea drepturilor și dreptății României, a independenței și suveranității ei naționale.

Colaborarea tovărășescă unitară s-a făcut simțită și în cursul anului 1947, în lupta pentru infăptuirea de reforme de structură cu caracter democratic, revoluționar, în toate marile probleme cu care a fost confruntată țara, pînă la îndepărțarea din guvern a ultimilor reprezentanți ai burgheziei, abolirea monarhiei și proclamarea Republicii.

Ca temelie a luptei clasei muncitoare pentru infăptuirea sarcinilor revoluției democrat-populare, Frontul Unic Muncitoresc a îndeplinit, cu fermitate și succes, toate aceste mărețe și hotărîtoare sarcini.

În același timp, în concordanță cu imperativele sociale și naționale, cu dorința viu manifestată a membrilor celor două partide, cu rezultatele colaborării lor și ale contactelor umane, tovărășești, pe parcursul celor patru ani de lupte și succese comune, s-a afirmat ca o necesitate realizarea unificării P.O.R și P.S.D., care și-a găsit un adînc ecou la cel de-al XVIII-lea Congres al P.S.D. din 4—9 octombrie 1947, în toate comitetele de front unic, de sus pînă jos, în întreaga noastră mișcare muncitorească.

Hotărîrea unanimă luată în ședința istorică din 11 noiembrie 1947 a Birourilor Politice ale P.C.R. și P.S.D. și apoi în plenara comună a celor două comitete centrale, de a se trece la unificare, la crearea partidului unic muncitoresc revoluționar, a fost salutată cu însuflețire de clasa muncitoare, de membrii partidelor ei, de masele largi populare.

Platforma Partidului Unic Muncitoresc — adevarată Cartă a unității — redactată în comun și adoptată, în unanimitate, de forurile de conducere ale celor două partide, a orientat marele pas înainte al comuniștilor și socialistilor spre ceea ce constituia dorința fierbinte a tuturor revoluționarilor, a tuturor acelora care purtau în inima și conștiința lor idealul izbăvitor al socialismului și comunismului. Acest document — care generalizează experiența obținută de către P.C.R. și P.S.D. în lupta pentru infăptuirea obiectivelor de eliberare socială și națională a poporului român — apreciază crearea Partidului unic drept „o chestiune vitală pentru clasa muncitoare din România”, deoarece — precizează Platforma — „numai unitatea deplină a clasei muncitoare asigură alianța cu țărăniminea muncitoare, cu masele populare ale naționalităților conlocuitoare, cu intelectualitatea progresistă, precum și mobilizarea maselor largi populare pentru infăptuirea celor mai mărețe sarcini care stau în fața poporului român”.

În condițiile avîntului politic determinat de cucerirea întregii puteri de către clasa muncitoare și aliații ei, lucrările pregătitoare ale maréului Congres istoric al unității comuniștilor și socialistilor s-au defășurat în atmosferă vibrantă și de înaltă responsabilitate, caracteristică marilor evenimente revoluționare.

La 21—23 februarie 1948, sub cupola măreață a Atheneului Român, a sălii străjuite de grandioasa frescă infățișind nașterea și evoluția poporului român — unificarea a fost consințită, în cadrul P.M.R. — partidului

unic revoluționar al clasei muncitoare din România, gloriașul nostru partid comunist.

În acest fel, la 55 de ani de la înființarea, în anul 1893, a primului partid marxist unit din țara noastră, Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România, se reconstituie partidul unic al clasei muncitoare.

Desigur, experiențele românești de realizare a frontului unic muncitoresc și a unității partidelor clasei muncitoare au izvorit din interesele muncitorimii române, din condițiile istorice, specifice ale țării, din evoluția, din dezvoltarea ei proprie.

Așadar, nu pot fi infățișate ca rețete valabile oriunde, dar desfășurarea procesului care a stat la baza lor oferă prilej de atență reflectie și de învățăminte.

În orice caz, rezultatele obținute de clasa muncitoare, de poporul român în propășirea patriei stau mărturie a eficienței operei realizate și reprezentă o strălucită confirmare a justei orientări.

Rememorind, astăzi, acest proces care a dus la conturarea unei concepții originale românești, de înaintare a țării noastre spre socialism, prin aplicarea unor soluții, izvorite din analiza propriilor noastre realități, din condițiile specifice ale țării, se cuvine să arătă că această atitudine novatoare a celor două partide muncitorești a întărit o serie de greutăți și piedici. În lupta pentru triumful cauzei unității, a democrației și socialismului, social-democrații au avut de înfruntat împotrivirea unor elemente înapoiate, oportuniste, din propriile rânduri, care nu se puteau desprinde de pozițiile pe care se situaseră în perioada sezizunii.

Acum, după treizeci de ani de la crearea partidului revoluționar unic al clasei noastre muncitoare, avem marea satisfacție că viața, practica socială au validat poziția și măsurile revoluționare adoptate în procesul unificării de Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat, că unitatea, făurită în luptă și înconjurată de Congresul din februarie 1948, s-a dovedit a fi trainică, de neclintit, în interesul clasei muncitoare și al întregului popor, al cauzei socialismului.

Problema colaborării dintre detașamentele clasei muncitoare din fiecare țară, în interesul proprietelor popoare, solidaritatea muncitorească internațională, în actualele condiții ale lumii, pentru statornicirea unei noi ordini politice și economice, mai bune și mai drepte, precum și pentru a impiedica izbucnirea unui război nuclear, pustitor, sănătate de importanță vitală pentru întreaga umanitate.

Reconcilierea istorică, în întreaga mișcare muncitorească, între partidele comuniste și socialiste, realizarea și întărirea colaborării lor, a comuniștilor, socialistilor și social-democraților, pe plan național și internațional, la care s-a referit tovarășul Nicolae Ceaușescu în strălucitul său Raport la Congresul al XI-lea al Partidului, constituie un imperativ, o necesitate obiectivă a vremii de astăzi, pentru a nu se repeta situații din trecut, de un profund tragicism, pentru a fi salvagardată pacea, însăși existența omenirii.

Cu trei decenii în urmă, infăptuindu-se marele act al unității revoluționare, politice, organizatorice și ideologice a clasei muncitoare din țara noastră, prin unificarea P.C.R. cu P.S.D., au fost servite pe deplin interesele clasei muncitoare și ale națiunii noastre, misiunea istorică a proletariatului român, s-au creat toate condițiile pentru edificarea socialismului în țara noastră.

Unitatea de monolit a Partidului Comunist Român, unitatea întregii clase muncitoare, a întregului popor, în jurul partidului, al Comitetului său Central, al Secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, sunt garanția cea mai sigură a realizării programului partidului, a hotărîrilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale, sunt chezășia dezvoltării și consolidării societății sociale multilateral dezvoltate, a înaintării României pe drumul plin de strălucire al comunismului.